

onze vader

onze vader, die nergens zijt
dan in mijn dromen,
vervloekt soms zij uw naam
en hoog geprezen hier beneden

wat moet ik met u aan:
ik kan geen boek meer lezen
of ik zit weer op uw schoot
in de kamer hangt al schemer
en de kachel gloeit weer rood

uw rijk kome, vader,
uw wereld van vrede en koekebrood
toen de held te paard kwam aangereden
en sierlijk sprong over een sloot
om een jonkvrouw te bevrijden

en nooit zal ik vergeten
hoe moeder aan de strijk
een hemd verschroeide
toen uw stem haar wegvoerde
naar haar koninkrijk

uw wil geschiede, vader,
u bent me voorgoed de baas:
elk woord brengt u nader,
ik boots maar na als een houten Klaas

vergeef ons die nog leven
onze dagelijkse zonde
wij zien uw lippen beven
bij het gapen van uw wonde

die niet dicht wil groeien
ondanks de vrede van uw dood
zoals moeder blijft verschroeien
terwijl in mij, in elke vezel, de nood
aan woorden mij terug blijft voeren
naar die kamer in de schemer
waar de kachel staat te gloeien
en de wereld goed is op uw schoot

Staf De Wilde